

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL BRAȘOV
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINȚA Nr. 121/F/2018

Ședința publică de la 14 Septembrie 2018

Completul compus din:

PREȘEDINTE

Grefier

Pentru astăzi fiind amânată pronunțarea asupra acțiunii civile formulată de reclamantul SIM SRL, în contradictoriu cu pârătele AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ - DIRECȚIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANTELOR PUBLICE BRAȘOV, SERVICIUL SOLUȚIONARE CONTESTAȚII 1, AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ - DIRECȚIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANTELOR PUBLICE BRAȘOV, ADMINISTRAȚIA JUDEȚEANĂ A FINANTELOR PUBLICE BRAȘOV, SIF1, având ca obiect: „anulare act de control taxe și impozite”.

Dezbaterile în cauza de față au avut loc în ședința publică din 11.09.2018, încheierea de ședință din aceea dată face parte integrantă din prezenta, iar instanța, în vederea deliberării în baza art. 396 alin.1 Cod procedură civilă a amânat pronunțarea pentru 13.09.2018, respectiv pentru azi 14.09.2018.

CURTEA

Asupra cererii de chemare în judecată de față;

Examinând actele și lucrările dosarului constată următoarele;

Prin acțiunea înregistrată sub nr. 1/62/06.02.2018 pe rolul Curții de Apel Brașov, prin declinarea competenței materiale de la Tribunalul Brașov – Secția civilă a II-a de contencios administrativ și fiscal, reclamanta Societatea SIM SRL, societate în insolvență prin lichidator judiciar, a solicitat în contradictoriu cu ANAF - DGRFP Brașov- Serviciul Soluționare Contestații 1, Administrația Județeană a Finanțelor Publice Brașov, SIF 1, a solicitat anularea în tot a Deciziei nr. 1/14.02.2017 prin care s-a respins ca neîntemeiată contestația formulată împotriva Deciziei de impunere nr. F- 1/15.06.2016 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală și a Raportului de inspecție fiscală F- 1/15.06.2016, împreună cu anexele, acte emise de pârâtă.

În motivarea acțiunii, reclamanta a învederat că în perioada 02.06.2016-20.06.2016, echipa de inspecție fiscală a efectuat o acțiune având ca obiectiv impozitul pe profit, TVA și cheltuieli nedeductibile pentru perioada 01.03.2013-31.03.2016.

Ca urmare a acestui control, organele de inspecție fiscală au stabilit în sarcina societății reclamante obligații fiscale de plată, suma de 29 lei, reprezentând impozit pe profit aferent perioadei 2013-2016 și suma de 77 lei, reprezentând TVA pentru aceeași perioadă.

Având în vedere că societatea nu a prezentat documente pentru a justifica sumele din casierie, susține societatea reclamantă că echipa de control a apreciat că acestea au fost ridicate de asociați/administratori în contul dividendelor cuvenite în condițiile în care nu s-a făcut dovada că au fost folosite în scopul desfășurării activității economice. Echipa de control a calculat dividendele la nivelul soldului din casă nejustificat pentru anii 2013-2015 și a stabilit impozit pe venitul din dividende datorat de persoanele fizice asociat/administrator în sumă de 99 lei. De asemenea a mai reținut organul fiscal că societatea reclamantă a utilizat documente cu regim special de înseriere și numerotare potrivit prevederilor legale iar persoana care asigură

conducerea contabilității își desfășoară activitatea în baza unui contract de prestări servicii încheiat cu societatea de contabilitate.

Prin urmare, toate cheltuielile cu achiziție de bunuri și prestările de servicii precum și toate veniturile sunt în concordanță cu obiectul de activitate al societății, așa cum rezultă și din raportul de inspecție fiscală. Documentele pentru perioada 01.01.2014 – 28.02.2016 cu excepția lunilor mai 2015, noiembrie 2015 și martie 2016, au fost prezentate în stare de degradare. Se mai reține în raportul întocmit de organul fiscal că termenul pentru înscrierea la masa credală este 21.06.2016 ori societatea nu poate întreprinde toate măsurile pentru refacerea/reconstituirea acestora, astfel că echipa de control s-a folosit de datele din baza ANAF.

Cu privire la sumele stabilite de echipa de control ca fiind cheltuieli nedeductibile, calculele cu privire la impozitul datorat și la TVA apreciază că sunt eronate, rezultând în mod logic calcule eronate stabilite ca fiind datorate de către societate. Astfel, pentru perioada verificată a rezultat cheltuieli nedeductibile în cuantum de 3, 20 lei. Susține reclamanta că în mod logic la această bază impozabilă suplimentară se calculează impozit în procent de 16% rezultând un impozit în cuantum de 4,11 lei.

Cu privire la acest aspect societatea reclamantă arată că organul fiscal a reținut în mod greșit atât baza impozabilă, fiind stabilită la 1 lei, rezultând în mod greșit și impozitul în sumă de 9 lei. De asemenea, consideră că greșit este și calculul impozitului pe profit, efectuat pentru fiecare an și pentru care s-a stabilit impozit suplimentar cu excepția anului aferent 2015, care este corect. În consecință, pentru motivele invocate apreciază că se impune anularea actelor contestate în prezenta cerere de chemare în judecată.

Apreciază că, și calculul TVA este greșit motiv pentru care actele administrative se impun a fi anulate.

Cu privire la readucerea la baza impozabilă a cheltuielilor aferente anului 2013, consideră că aceasta este nelegală deoarece se impută societății nerecuperarea acestor cheltuieli de la clienți. Faptul că nu a fost achitată c/valoarea mărfurilor și serviciilor prestate susține reclamanta că nu înseamnă că le-a oferit gratuit. Faptul că nu a realizat profit apreciază că este un alt aspect iar legea nu obligă realizarea acestuia, ci să se deducă doar cheltuielile efectuate în scopul realizării veniturilor, ceea ce arată că societatea a respectat.

În ceea ce privește TVA apreciază că nu este datorat. Referitor la faptul că nu sunt evidențe pentru casă aferente anilor 2013 -2016, societatea arată că organul fiscal nu a specificat ce sumă trebuia să fie în casă în anul 2016 și cum a ajuns la această sumă în condițiile în care nu a avut documente contabile suficiente la dispoziție. Or, doar pentru că o parte din documentele contabile au fost distruse, neintenționat, arhiva fiind inundată, nu înseamnă că aceste sume au fost distribuite.

Din perspectiva desfășurării viitoare a afacerii toate cheltuielile efectuate, chiar dacă unele nu au fost recuperate de la clienți, au o justificare economică pertinentă, tratamentul fiscal aplicat de organele de control fiind astfel nejustificat. Prin urmare, în opinia reclamantei, costurile determinate au fost efectuate de către societate tocmai în scopul obținerii viitoare de profit și trebuie considerate deductibile, la fel ca și TVA aferentă. Mai mult decât atât, reclamanta mergând pe raționamentul organelor de control și considerând costurile indicate ca fiind nedeductibile, ar avea un tratament discriminatoriu, rezultând o dublă impozitare.

Costurile suplimentare cu materiale și prestarea de servicii, apreciază societatea reclamantă trebuie tratate ca și cheltuieli deductibile. Tratatul lor ca și cheltuieli nedeductibile fiscal ar conduce la o dublă impozitare pe de o parte a veniturilor realizate suplimentar și pe de altă parte prin mărirea bazei impozabile determinate de scoaterea de la deducere a cheltuielilor.

În consecință, consideră că prin cele prezentate mai sus s-a argumentat în mod suficient și incontestabil faptul că cheltuielile în discuție au fost realizate în scopul de a obținerii de venituri impozabile, demonstrând în mod evident faptul că au avut un scop economic. Susține reclamanta că în aceste condiții, organele fiscale nu sunt îndreptățite să aplice disp. art.11 alin.1 Cod Fiscal în sensul că consideră aceste cheltuieli ca fiind nedeductibile și implicit să respingă la deducere TVA aferentă. De asemenea, arată că cheltuielile în discuție au fost realizate în scopul realizării

de operațiuni taxabile din perspectiva TVA, îndeplinind condiția de deductibilitate din Codul Fiscal.

În drept a invocat dispozițiile Codului fiscal, Codul de procedură fiscală art.281 alin.2, Legea nr. 554/2004 republicată, Codul de procedură civilă.

Cererea de chemare în judecată este scutită de taxa judiciară de timbru conform dispozițiilor art. 115 din Legea nr. 85/2014.

În probațiune, reclamanta a solicitat administrarea probei cu înscrisuri ce au fost depuse la dosar.

Prin întâmpinare, pârâta Administrația Județeană a Finanțelor Publice Brașov pentru Direcția Regională a Finanțelor Publice Brașov a invocat lipsei calității procesuale pasive a DGRFP Brașov, în privința criticilor ridicate față de Decizia de impunere nr. F-

016 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală și de Raportul de inspecție fiscală nr. F-016 deoarece aceste acte nu au fost emise de către această instituție.

În speță, actele a căror anulare o solicită reclamanta, respectiv Decizia nr. F-016 și Raportul de inspecție fiscală nr. F-016 au fost emise de către Administrația Județeană a Finanțelor Publice Brașov.

În consecință, solicită față de cele susținute să se constate că raportul juridic de drept procesual nu se poate lega valabil decât între titularii dreptului ce rezultă din raportul de drept material dedus judecării respectiv posibil între AJFP Brașov în ceea ce privește anularea Deciziei nr. F-015 și a Raportului de inspecție fiscală nr. F-016.

De asemenea, pârâta a invocat excepția lipsei de interes a reclamantei în a solicita anularea în tot a Deciziei nr. 2017 emisă de către DGRFP Brașov privind soluționarea contestației formulată împotriva Deciziei de impunere nr. F-016 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală și a Raportului de inspecție fiscală nr. raportat la soluția pronunțată în această decizie de Deciziei nr.

17 de Serviciul Soluționare Contestații 1 și prin care s-a respins ca neîntemeiată contestația formulată de Societatea SRL, pentru suma totală de lei reprezentând 62 lei impozit pe profit și 7 lei TVA; s-a desființat decizia de impunere pentru impozitul de profit în sumă de lei aferent anului 2013, urmând ca organele de inspecție fiscală să procedeze la refacerea inspecției fiscale pentru același tip de obligație fiscală; s-a admis parțial contestația formulată de Societatea comercială împotriva deciziei de impunere nr. F-2016 emisă în baza raportului de inspecție fiscală nr. F-BV

6 de AJFP Brașov și pe cale de consecință a anulat parțial acest act administrativ pentru suma de lei reprezentând impozit pe profit și a respins ca nemotivată contestația pentru suma de lei reprezentând impozit pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice. Prin urmare, susține pârâta că atât timp în procedura administrativă a fost emisă o soluție favorabilă reclamantei, aceasta din urmă nu mai justifică un interes în a solicita anularea în tot a actului administrativ.

În concluzie, pârâta solicită admiterea excepției lipsei de interes urmând a fi respinsă acțiunea formulată de reclamantă privind anularea în tot a deciziei nr. 17 ca lipsită de interes.

Pe fondul cauzei, pârâta apreciază că acțiunea este neîntemeiată și nelegală și solicită menținerea Deciziei nr. emisă de DGRFP Brașov privind soluționarea contestației împotriva Deciziei de impunere nr. F-016 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală și a Raportului de inspecție fiscală nr. F-016

Astfel, referitor la impozitul pe profit în sumă de lei și la TVA în sumă de lei aferente anului 2013 contrar afirmațiilor reclamantei, pârâta a constatat că pentru suma de lei, organele de control nu au identificat evidențierea de venituri în contrapartidă, respectiv contribuabilul nu a probat emiterea de facturi sau înregistrarea de venituri din lucrări în curs de execuție.

Cu privire la cheltuielile în sumă de lei înregistrate în anul 2013, ca și lucrări și servicii în curs de execuție în baza procesului verbal nr. 2013 și care nu se mai regăsesc în sold, organele de control nu au identificat venituri din facturarea acestora

Referitor la diferența de impozit pe profit stabilit suplimentar de plată aferent anului 2013, pârâta arată că față de impozitul de profit anual în sumă de lei, declarat de contribuabil prin D 101 (rândul 46) organele de control au lucrat cu un impozit pe profit în sumă de lei preluat din balanța de verificare la 31.12.2013;

În ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată pentru același an 2013 pârâta susține că aplicabile în speță sunt disp. 128 alin.4 lit.b, respectiv 129 alin.4 lit.b. și art.140 alin.1 Cod fiscal cu modificările ulterioare din care rezultă că există obligația colectării/facturării TVA, cu cota de 24% aferentă bunurilor puse la dispoziția altor persoane în mod gratuit, bunuri la achiziția cărora s-a exercitat dreptul de deducere a taxei aferente. Cum reclamanta nu a reușit cu nici un act sau altă dovadă să combată constatările organului de control pârâta consideră că în mod corect a fost respinsă ca neîntemeiată contestația privind impozitul pe profit în sumă de lei și TVA în sumă de lei. Susține pârâta, referitor la impozitul pe profit aferent anilor 2014 și 2015 că sunt incidente prevederile art. 21 alin.1 și alin.4 Cod fiscal cu modificările ulterioare coroborat cu pct.23 și 44 din Normele metodologice de aplicare ale Codului fiscal, aprobate prin HG nr. 44/2004 iar aferent trimestrului I 2016 sunt incidente disp. art. 25 alin.1 Cod Fiscal coroborat cu pct 23 și 44 din Normele Metodologice de aplicare a Codului Fiscal aprobate prin HG nr. 44/2004.

Referitor la TVA pentru perioada 2014-2016, susține pârâta că organele de inspecție fiscală au efectuat verificarea pe baza deconturilor de TVA. Având în vedere că societatea nu a putut prezenta documentele financiar-contabile pentru această perioadă fiind deteriorate datorită unei inundații în încăperea unde au fost depozitate,, organul de control a reținut dispozițiile stipulate la lit.E pct.44-pct.47 din Anexa 1 – Norme de întocmire și utilizare a documentelor financiar-contabile la Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 3512/2008. și că societatea reclamantă avea datoria potrivit actelor normative să le reconstituie.

În ceea ce privește impozitul pe profit calculat pentru anul 2014 și 2015, arată pârâta că s-a efectuat în lipsa documentelor justificative și potrivit Codului fiscal care prevede că în situația în care cheltuielile înregistrate în contabilitate nu au la bază un document justificativ, nu sunt deductibile la calculul profitului impozabil.

Cu privire la impozitul pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice în sumă de lei, pârâta a susținut că reclamanta nu a prezentat nici un document în susținerea acestor pretenții motiv pentru care în mod legal a fost respinsă ca nemotivată contestația formulată de reclamantă sub acest aspect.

Pentru toate aceste considerente, solicită instanței de judecată să admită excepțiile invocate, iar pe fondul cauzei să respingă acțiunea ca fiind vădit neîntemeiată și nelegală și să mențină Decizia nr 2017 emisă de către D.G.R.F.P. Brașov privind soluționarea contestației formulate împotriva Deciziei de impunere nr. 2016 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală și a Raportului de inspecție fiscală nr. F- 2016.

În drept a invocat, Codul Fiscal, Codul de procedură fiscală și normele date în aplicarea acestora, Codul de procedură civilă.

În probațiune, pârâta a solicitat administrarea probei cu înscrisuri.

Analizând cererea de chemare în judecată raportat la înscrisurile depuse la dosar și a dispozițiilor aplicabile în materie, Curtea constată că este nefondată pentru considerentele ce se vor arăta în continuare:

Referitor la excepțiile invocate de pârâta prin întâmpinare, instanța le-a soluționat și motivat prin încheierea de ședință din 12.06.2018, respectiv a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a DGRFP Brașov în privința criticilor deciziei de impunere nr. F- emisă de AJFP Brașov și a respins excepția lipsei de interese a reclamantei.

Pe fondul cauzei, se reține că, prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr. F- 2016 emisă de Administrația Județeană a Finanțelor Publice Brașov (la baza căreia a stat raportul de inspecție fiscală nr F- 2016 întocmit de A.J.F.P. Brașov), s-a stabilit în sarcina reclamantei R.L. obligația de plată a sumei de lei cu titlu de impozit pe profit stabilit suplimentar, obligația de plată

a sumei de lei cu titlu de TVA stabilită suplimentar și obligația de plată a lei cu titlu de impozit pe dividende.

Prin Decizia nr. 017 emisă de Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov s-a dispus respingerea ca neîntemeiată a contestației formulate de S.R.L. împotriva Deciziei de impunere nr. F-BV 16 pentru suma totală de lei, reprezentând lei impozit pe profit și lei TVA ; desființarea deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr. F- 16 pentru impozitul pe profit în sumă de lei aferent anului 2013, urmând ca organele de inspecție fiscală să procedeze la refacerea inspecției fiscale pentru același tip de obligație fiscală și aceeași perioadă, ținând cont de prevederile legale aplicabile în speță, precum și de cele precizate în acțiune ; admiterea parțială a contestației formulate de S.C. S.R.L. împotriva deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr. F- 6 și, pe cale de consecință, anularea acestui act administrativ pentru suma de lei reprezentând impozit pe profit, precum și respingerea ca nemotivată a contestației formulate de reclamantă împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr. F 2016, pentru suma de lei reprezentând impozit pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice.

Reclamanta a depus la dosarul cauzei în copie următoarele înscrisuri; Decizia de impunere nr. F-) 6 emisă de AJFP Brașov, (filele 10-22), Raportul de inspecție încheiat la data de 6 de aceeași instituție (filele 23-55), Decizia nr. 2017 privind soluționarea contestației formulată de reclamantă emisă de DGRFP Brașov (filele 57-80). De asemenea s-au mai depus și actele anexă care au fost avute în vedere la soluționarea deciziei menționate mai sus de către pârâtă.

În motivele invocate de reclamantă se arată că organul de control fiscal a stabilit în mod eronat cheltuieli nedeductibile pentru anii 2013-2016 în sumă de la care a calculat eronat impozitul în sumă de lei.

În anul 2013 reclamanta susține că a efectuat cheltuieli în scopul de a obține venituri iar faptul că aceste venituri nu au fost încasate nu înseamnă că a existat un contract cu titlu gratuit între părți, afirmație care însă nu este probată de nici un înscris, în speță facturi sau înregistrate ca și venituri din lucrări în curs de execuție.

De asemenea, instanța constată că reclamanta nu a adus alte argumente sau probe care să răstoarne aspectele reținute sau o altă stare de fapt fiscală decât cea descrisă de organele de control și reținute de comisia care a soluționat contestația formulată de reclamantă.

În ceea ce privește impozitul de profit și TVA pentru perioada 2014-2016, se reține că documentele contabile ale societății au fost prezentate într-o stare avansată de degradare (filele 25-35 dosar fond vol.II) motiv pentru care s-a procedat la determinarea creanțelor prin estimare potrivit dispozițiilor art. 106 alin.1 Cod de procedură fiscală. Referitor la acest aspect culpa aparține reclamantei care avea obligația de a reconstitui documentele financiar-contabile deteriorate potrivit dispozițiilor cuprinse în Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 3512/2008 privind documentele financiar-contabile. Prin urmare, motivul invocat de reclamantă că distrugerea documentelor nu se datorează culpei sale nu poate fi primită.

De asemenea, instanța constată cu privire la diferența de impozit pe profit stabilit suplimentar aferent anului 2013 că societatea reclamantă a declarat suma de lei, iar organele de control au avut în vedere suma de lei care a fost evidențiată în balanța de verificare la sfârșitul anului 2013 iar cu privire la impozitul pe profit anual organele de control au avut în vedere suma de lei cuprinsă în aceeași balanță de verificare, în mod justificat..

În ceea ce privește afirmația reclamantei în sensul că „societatea declarase deja niște sume ca fiind cheltuieli nedeductibile, în cuantum considerabil, dar nu de natura celor în legătură cu construcțiile”, aceasta nu poate conduce la concluzia că celelalte cheltuieli sunt automat justificate și prin urmare deductibile, aceasta având obligația ca, în conformitate cu prevederile art. 64 din Legea 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificări c, să pună la dispoziția organului de control fiscal documentele aferente perioadei avizate, supuse verificării.

De asemenea, referitor la susținerea reclamantei că este greșit atât modul de calcul al impozitului, cât și al TVA din analiza documentelor aflate la dosar, instanța constată că:

Impozitul pe profit calculat pentru anul 2014, în sumă de lei și impozitul pe profit calculat pentru anul 2015 în sumă de lei, s-a efectuat în lipsa documentelor justificative și în consecință potrivit prevederilor Codului fiscal, cheltuielile nu sunt deductibile la calculul profitului impozabil.

În ceea ce privește TVA stabilită suplimentar pentru anul 2016, referitor la care reclamanta susține că „organul fiscal a aplicat un TVA de 24% chiar și pentru anul 2016, când TVA era 20%, din documentele aflate la dosarul cauzei, rezultă că, aferent lunilor ianuarie și februarie 2016, pentru care nu au fost prezentate documente justificative, organele de control nu au acordat drept de deducere pentru TVA în sumă de lei (anexa nr. 5 la RIF), declarată prin deconturile de TVA depuse pentru aceste perioade fiscale de însăși societatea verificată lei în ianuarie 2016 și lei în februarie 2016).

Baza impozabilă declarată de reclamantă și preluată de organele de control în Raportul de inspecție fiscală este de lei rezultând că procentul aplicat pentru TVA deductibilă a fost de 20%, motiv pentru care această susținere a reclamantei nu este adevărată și deci nu a fost reținută în soluționarea favorabilă a cauzei.

Totodată, cu privire la TVA stabilită suplimentar de plată pentru perioada 01.01.2014-28.02.2016, în sumă de lei, s-a calculat pe baza deconturilor de TVA și cuprinde taxa deductibilă declarată de societate în această perioadă mai puțin lunile mai și noiembrie 2015 pentru care au fost prezentate documentele justificative pentru deducerea TVA.

Valoarea TVA astfel stabilită este mai mare decât TVA în sumă de lei aferentă cheltuielilor respinse la deducere în sumă totală de lei (din care lei în 2014, lei în 2015 și lei în 2016) fapt care se explică prin faptul că în perioada verificată societatea a efectuat achiziții de mijloace fixe sau care nu au fost transferate pe cheltuieli și deci nu au influențat calculul impozitului pe profit.

Prin urmare, se reține că, susținerile reclamantei sunt, nedovedite, astfel că acestea nu sunt în măsură să combată nici constatările organului de inspecție fiscală și nici situația de fapt fiscală reținută de instanță.

Referitor la impozitul pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice în sumă de lei, se constată că reclamanta nu a prezentat motivele de fapt și de drept pe care își întemeiază pretențiile și nici nu a depus vreun document în susținerea cauzei prin care să combată constatările organelor de inspecție fiscală, în fața instanței de judecată.

Sub acest aspect, se mai reține că organele de control au constatat că la data de 31.12.2016, în evidențele contabile ale societății era menționat un sold a contului de casă în sumă totală de lei.

Cu toate că s-au solicitat informații suplimentare cu privire la sumele de bani aflate în casieria societății, reclamanta nu a făcut vreo mențiune cu privire la această sumă și nici nu a prezentat, documente pe perioada cât s-a derulat controlul și nici în fața instanței, fie să certifice existența soldului, fie faptul că acesta a fost predat, s-au depus în bancă sau a fost utilizat pentru efectuarea plăților în legături cu activitatea economică desfășurată.

Motiv pentru care în mod justificat organele de inspecție fiscală, a considerat aceste că pentru aceste sume avea obligația de a calcula impozitul pe veniturile din dividende aferent în sumă de lei.

Potrivit art. 11, alin. (1), art. 7 pct.12 și art. 67 alin. (1) din Legea nr. 571/2003: privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, legiuitorul a definit dividendele ca fiind o distribuție în bani efectuată de persoana juridică unui participant, drept consecință a deținerii unor titluri de participare la acea persoană juridică și că orice distribuție făcută în favoarea asociaților, deci orice plăți - în bani sau natură - efectuate de societate în beneficiul asociaților, pentru care nu se justifică utilizarea lor în scopul activității economice a societății sunt tratate ca dividend.

Aceste sume urmează regimul fiscal aplicabil dividendelor, prevăzut la art. 67 alin. (1) din Legea 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, anterior citat. Cu alte cuvinte, sunt supuse impozitului pe veniturile din dividende, în cotă de 16% (5% de la

01.01.2016), din suma acestora, obligația calculării și reținerii acestui impozit revenind persoanelor juridice la data plății sumelor respective către asociați, iar scadența de plată a impozitului este data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care se face plata veniturilor.

De asemenea se reține că, reclamanta contestă sumele stabilite prin Decizia de impunere nr. F 016, emisă de Administrația Județeană a Finanțelor Publice Brașov, dar nu înțelege să depună dovezi și să invoce temeiuri de drept, prin care să combată constatările organelor de inspecție fiscală și din care să rezulte o altă situație față de cea constatată.

Astfel, din cele reținute, rezultă că organul de control, în mod legal, a încadrat suma totală de lei ca fiind distribuită asociaților în condițiile în care societatea nu a făcut, dovada că deține numerarul evidențiat în soldul de casă sau că sumele au fost ridicate din casierie pentru a fi utilizate în folosul activității societății.

Prin urmare, în mod legal a fost respinsă ca nemotivată contestația societății în ceea ce privește impozitul pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice în sumă de lei.

Pentru considerentele expuse, potrivit art.18 din Legea nr.554/2004 Curtea va respinge ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată formulată de Societatea SRL având ca obiect anularea deciziei de impunere nr. F 016, Raportul de inspecție fiscală emise de AJFP Brașov și decizia nr. de DGRFP Brașov.

Totodată, va lua act că nu s-au solicitat cheltuieli de judecată ..

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Respinge cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta Societatea SRL, reprezentată prin lichidator judiciar în contradictoriu cu pârâții ANAF- DIRECȚIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANTELOR PUBLICE BRAȘOV și ADMINISTRAȚIA JUDEȚEANĂ A FINANTELOR PUBLICE BRAȘOV, având ca obiect anularea Deciziei de impunere 016, Raportul de inspecție fiscală F- emise de AJFP Brașov și Decizia nr. 7 emisă de DGRFP Brașov.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare, recurs care se depune la Curtea de Apel Brașov.

Pronunțată în condițiile art. 396 alin.2 cod procedură civilă, astăzi 14.09.2018.

Președinte,

Grefier.

